

Yüzakı

Ömer Seyfettin

Yüzakı — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Yüzakı&oldid=140773> (revizyon 140773). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Mehmet Efendi, on senedir kasabada oturuyordu. Köydeki tarlaları, bağları, bahçeleri ortak elinde kalmıştı. Aziz ahababı Müftü Hacı Ali Efendi ile dertleşirken:

— Hepsini yanmış, kül olmuş farz ediyorum. Artık dünyada bir tane olsun doğru adam yok, dedi.

Faziletin, iyiliğin varlığına dini gibi iman eden Müftü:

— Var ama, sen bulamıyorsun, diye başını salladı.

Mehmet Efendi taşıtı:

— Yok, yok, yok! Vallahi, billahi yok! Herkes yalancı, herkes dolandırıcı. Denemediğim ne hısıım kaldı, ne akrabam. Kardeşim bile beni aldattı.

— Öyleyse git, malının başında otur.

— Doğru söylüyorsun. "Gemin oldu, kıçında... Çiftin oldu, içinde..." Ne yapayım ki, burada işlerimi bırakamıyorum.

— Köydekilerini sat.

— İttifak etmişler. Kimse almıyor.

. Müftü Efendi, dünyada doğruluğun, faziletin hâlâ var olduğunu biliyordu. Fakat nasıl ispat etmeliydi? Mehmet Efendi gibi, kötülerin hilesine tutulanlar, imanlarını da bozuyorlardı. Gel zaman, git zaman, bir gün gelecekti ki, artık kimse kimseye inanmaz olacaktı.

— Benim tanıdığım bir çoban var. Çok doğrudur! dedi.

— Çoban mı?

— Evet...

Mehmet Efendi, yarasının üzerine yeni bir yara açılmış gibi, suratını acı acı ekşitti:

— Hele o çobanlar? diye derin derin bir ah çekti, bin beş yüz koyunumdan nihayet elli tane bıraktılar.

— Pekâlâ, bu elli koyunu benim söylediğim doğru adama ver. Yüz yapsın!

.....

Mehmet Efendi güldü:

— Şaka etme.

— Sahi söylüyorum.

Müftü, tanıdığı çobanı anlatmaya başladı. Bu, dünyada yalan nedir bilmez bir adamdı. Gayet saftı, dervişti. Ömrünü dağlarda, meralarda geçirirdi. Beş vaktine beş daha katardı.

Müftü methettikçe Mehmet Efendi yumuşadı:

— Bari şu benim koyunları ona versek, dedi.

Ertesi gün yaylaya haber gönderdiler. Çobanı kasabaya çağırttılar. Mehmet Efendi, Müftü'nün karşısında onunla anlaştı. Elli koyunu bu çoban geçdirecek, elli koyunun verdiği kârdan beşte biri kendine ait olacaktı. Koyunlar köyden getirildi. Bu küçük sürü ile çoban çıktı, gitti. Günler, haftalar, aylar geçiyordu. Mehmet Efendi, Müftüye rastgeldikçe:

— Bu çoban doğru çıkarsa, köydeki bütün işlerimi de ona bırakacağım, diyordu.

— Göreceksin, göreceksin!

— İnşallah...

Bir sene sonra, bir cuma sabahı Mehmet Efendi evinin alt katındaki odada otururken "Doğru Çoban"ı karşısında gördü. Elinde büyük bir toprak kapla ıslak bir post vardı. Bunları selam vermeden sedirin yanındaki pencerenin içine bıraktı:

— Hoş geldin?

— Hoş bulduk!

— Otur bakalım...

— Eyvallah!

— Koyunlardan ne haber? Doğurmadılar mı?

Çoban:

— Hepsi kısır mı? dedi.

— Hiçbiri doğurmadı mı?

— Hayır.

— Yünlerini ne yaptın?

— Daha kırpmamıştım.

Mehmet Efendi anlamadı:

— Ne demek?

— On iki tanesini çaldılar.

— Ey?

— Geriye ne kaldı?

— Otuz sekiz.

— Otuz ikisi geçen sonbahar kelebek oldu, öldüler.

— Ey?

— Geriye ne kaldı?

— Altı.

— Beşini kurt yedi...

— Geriye ne kaldı?

— Bir!...

— İşte bu bir koyuna da gözüm gibi bakıyordum. Evvelki akşam sağdım. Sütüyle şu yoğurdu yaptım. Dün sabah yayladan inerken zavallı uçuruma yuvarlandı. İndim, başına gittim, bir de gördüm ki, ölmüş. Daha soğumadan yüzdüm. İşte postu.

Çoban eliyle pencerenin yanındaki ıslak deriyi gösteriyordu. Mehmet Efendi, kır sakalını sol eliyle tuttu. Önce kızardı, sonra sarardı. Çoban susmuyordu:

— Yoğurt iki buçuk okka.. Yarım okkası benim. Pöstekideki hakkımı size bağışlıyorum!

Mehmet Efendi hiç sesini çıkarmadı. Ayaęa kalktı. Yoğurt kabını eline aldı, yavaş yavaş "Doğru oban"'ın önüne geldi. Dolu kabı bütün kuvvvetiyle kafasına geçirdi:

— Al hakkını kerata! diye yumruklamaya başladı. Tekmeleye tekmeleye kapıdan dışarı attı!

Bu esnada Müftü Efendi, dostunun ziyaretine gelmişti. Kapıda obanı, suratı yoğurt içinde görünce şaşırdı, sordu:

— Ulan, bu ne hal?

Saf oban, uğradığı haksızlıktan şaşırmış gibiydi. Fakat yine mantığını kaybetmemişti. Acı bir serzeniş tavrıyla:

— Ne olacak efendim, dedi, hesabını doğru veren işte böyle yüzünün akıyla dışarı çıkar.